

SENTÈNCIA 98-30 DE 12 DE MAIG DE 1998

TRIBUTS COMÚ DE SANT JULIÀ DE LÒRIA. Quota fixa que grava els establiments bancaris. RESERVA DE LLEI en l'establiment dels tributs. COMPETÈNCIES DELS COMUNS: Caràcter derivat del seu poder tributari.

Ponent: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

ANTECEDENTS DE FET

1.- La sentència de data 10 de novembre de 1997 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va estimar la demanda formulada per l'A.B.A. contra l'Hble. Comú de Sant Julià de Lòria i declarà nul el Decret de 14 d'agost de 1996, en la part que modificava la disposició núm. 12 de la Reglamentació fiscal de la Parròquia, relativa als establiments bancaris, per infracció de la reserva de llei establerta a l'article 37 de la Constitució.

2.- Disconforme el Comú amb aquesta sentència, va interposar recurs d'apel·lació el 25 de novembre de 1997, el qual fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 19 de desembre següent. En síntesi, el recurs es fonamenta en que la reserva de llei de l'article 37 de la Constitució es refereix al conjunt del sistema fiscal però no a la regulació de cadascun dels tributs, i en que el Comú està habilitat per a crear i ordenar exaccions tributàries per l'article 9 de la Llei qualificada de delimitació de competències dels Comuns.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat per la defenent se'n va donar trasllat a la representació de la part actora, la qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 21 de gener de 1998, en que sol·licita la seva desestimació i la confirmació íntegra de la sentència impugnada, per entendre que aquesta resulta plenament ajustada a Dret.

4.- El dia 25 de març de 1997 tingué lloc l'acte de la vista oral, en el qual les parts van exposar allò més adient a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- L'article 37 de la Constitució estableix el deure de totes les persones físiques i jurídiques de contribuir a les despeses públiques segons la seva capacitat econòmica, mitjançant un sistema fiscal just, establert per la llei i fonamentat en els principis de generalitat i de distribució equitativa de les càrregues fiscals.

La prescripció de que el sistema fiscal sigui establert per la llei suposa una veritable reserva legal, segons la qual la Constitució atribueix al legislador la regulació d'una determinada matèria, que no pot quedar deferida a l'Administració per mitjà de l'exercici de la potestat reglamentària. En l'àmbit financer, l'existència d'aquesta reserva suposa que la llei no ha de limitar-se a autoritzar els tributs, sinó que ha de determinar el seu contingut mitjançant la regulació dels elements estructurals que fan possible determinar el deute tributari.

En aquest sentit s'ha pronunciat el Tribunal Constitucional en dues sentències de 12 de maig de 1977, recaigudes en les causes 07-1-L i 97-2-L, la primera de les quals afirma que "el nostre sistema fiscal està integrat per la Constitució, la Llei de bases de l'ordenament tributari, la Llei qualificada de delimitació de competències dels Comuns i per les lleis particulars de creació dels diferents tributs (impostos, taxes i contribucions especials) que són competència de l'Estat", mentre que la segona estableix que l'article 37 de la Constitució "fixa -en termes generals i sense cap excepció- una reserva general de llei en l'ordre tributari i fiscal".

A efectes merament interpretatius, i encara que no sigui aplicable en aquest cas per raó de la data de la seva promulgació, convé recordar igualment que l'article 2.3 de la Llei de bases de l'ordenament tributari disposa que la competència relativa a la creació i la modificació de tributs i a la regulació de llurs elements essencials correspon, d'acord amb la Constitució, al Consell General".

Tercer.- Desenvolupant l'article 80.2 de la Constitució, l'article 9 de la Llei qualificada de delimitació de competències dels Comuns afirma que la potestat tributària dels Comuns es determina per la seva capacitat de crear exaccions i tributs especificats a la present Llei i concretats per allò que disposi la Llei General Tributària de l'Estat andorrà", i a continuació enumera els tributs que els Comuns "poden ordenar, recaptar i administrar".

La funció d'aquest precepte és, d'acord amb l'enunciat de la llei de que forma part, determinar els ingressos de naturalesa tributària que s'atribueixen a les hisendes locals. Aquesta normativa no esgota, però, la reserva legal, ja que la Llei qualificada de delimitació de competències no regula els elements essencials dels tributs que enumera, matèria que queda deferida a les posteriors lleis particulars de cada tribut.

Així resulta de les esmentades sentències del Tribunal Constitucional, quan afirmen "el caràcter derivat del poder tributari dels comuns que no podrà fer-se valer en detriment de la reserva de llei (article 37 de la Constitució) present en aquest sector de l'ordenament" i que la creació de tributs i la determinació dels seus elements essencials només poden ser establerts per la Llei qualificada de delimitació de competències que atribueix als comuns la facultat d'ordenar, recaptar i administrar els tributs establerts en l'esmentada Llei i per les lleis particulars de creació de cada tribut".

Quart.- En el cas que ara s'examina, el Decret de 14 d'agost de 1996 del Comú de Sant Julià de Lòria ha incrementat la quota fixa que grava els establiments bancaris ubicats a la Parròquia, mitjançant la modificació de l'article 12 de la Reglamentació fiscal. Aquest increment afecta un dels elements essencials de l'impost, com és el tipus de gravàmen, cosa que queda reservada al Consell General en els termes abans exposats.

En conseqüència, resulta procedent la declaració de nul·litat de la disposició impugnada, d'acord amb l'article 48.d) del Codi de l'Administració, per la qual cosa s'ha de desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i confirmar en els seus propis termes la sentència recorreguda.

Cinquè.- L'article 99 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal disposa que si una sentència ferma i executiva declara la nul·litat d'una disposició general, aquella serà publicada íntegrament en el Butlletí Oficial immediatament després de la seva notificació.

Sisè.- No s'aprecia temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes d'aquesta alçada.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula l'Hble. Comú de Sant Julià de Lòria contra la sentència dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles el 10 de novembre de 1997.

2n.- Confirmar la sentència apel·lada i declarar la nul·litat del Decret impugnat de 14 d'agost de 1996 del Comú de Sant Julià de Lòria, en la part que modifica la Disposició núm. 12 de la Reglamentació fiscal de la Parròquia.

3r.- No efectuar un especial pronunciament en matèria de costes processals.

4t.- Publicar la present sentència al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.